

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE

VĚC ŽIROVNICKÝ proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 23661/03)

ROZSUDEK
ŠTRASBURK
30. září 2010

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách
Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední
překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.*

Ve věci Žirovnický proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Renate Jaeger, *předsedkyně*, Karel Jungwiert,

Rait Maruste,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva,

Ganna Yudkivska, *soudci*,

a Stephen Phillips, *zástupce tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 7. září 2010,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 23661/03) směřující proti České republice, kterou dne 25. července 2003 podal k Soudu občan České republiky pan Albert Žirovnický („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovateli byla poskytnuta právní pomoc a byl zastoupen paní E. Schwab-Gyss, advokátkou působící ve Štrasburku. Českou vládu („vláda“) zastupoval její zmocněnec, pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatel zejména tvrdí, že v souvislosti s držením ve vazbě byla porušena jeho práva podle článku 5 Úmluvy.

4. Dne 6. června 2007 předseda páté sekce rozhodl uvědomit o stížnosti vládu. Rovněž bylo rozhodnuto o současném projednání přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti (článek 29 odst. 3).

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatel se narodil v roce 1968 a žije v Mírově.

6. Dne 6. března 2001 byl stěžovatel zatčen. Při této příležitosti obdržel písemné obvinění, podle kterého byl důvodně podezřelý z toho, že dne 13. října 2000 přibližně ve 3.45 hodin ráno společně s jistým J. F. zavraždil M. H., aby se mohl zmocnit jeho majetku, a dopustil se tak trestného činu podle § 219 odst. 1 a odst. 2 písm. h) trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Stěžovatel byl převezen do vazební věznice v Praze – Ruzyni.

7. Dne 8. března 2001 byl stěžovatel vyslechnut soudcem Obvodního soudu pro Prahu 3. Jeho právní zástupce se nemohl k jednání dostavit a stěžovatel v jeho nepřítomnosti odmítl vypovídat. Právní zástupce se s menším zpožděním dostavil a jednání proběhlo. V závěru jednání vzal soud stěžovatele do vazby podle § 67 odst. 1 písm. a) a c) a § 67 odst. 2 trestního řádu („tr. ř.“) s odkazem na hrozící nebezpečí, že stěžovatel uprchne nebo že bude ovlivňovat svědky, a to se zpětnou účinností od 6.00 hodin dne 6. března 2001.

8. Stěžovatel tvrdí, že usnesení o vzetí do vazby mu bylo doručeno dne 14. března 2001, avšak podle vlády stěžovatel již 12. března 2001 proti tomuto usnesení podal stížnost.

9. Stěžovatelova manželka a jistý Ž. byli obviněni ze spolupachatelství na vraždě. Stěžovatelova manželka nebyla vzata do vazby.

10. Dne 2. dubna 2001 Úřad vyšetřování hl. m. Prahy zastavil trestní stíhání stěžovatelova spolupachatele, jistého F., které probíhalo od 6. prosince 2000. O této skutečnosti se stěžovatel údajně dozvěděl dne 18. září 2001, kdy mu bylo umožněno nahlédnout do spisu.

11. Dne 18. dubna 2001 byl stěžovatel vyslýchán. V závěru výsledku požádal, aby mu bylo umožněno nahlédnout do spisu. Vyšetřovatel jeho žádosti nevyhověl. Neuvedl při tom žádný konkrétní důvod. Následujícího dne byl stěžovatel převezen do vazební věznice v Praze na Pankráci, kde podle jeho slov byly podmínky vazby mnohem přísnější.

12. Dne 24. dubna 2001 Městský soud v Praze na neveřejném zasedání zamítnul stěžovatelovu stížnost proti usnesení obvodního soudu o vzetí do vazby ze dne 8. března 2001. Potvrdil přitom důvody vazby podle § 67 písm. a) a c) tr. ř., mimo jiné s odůvodněním, že stěžovatel byl již dříve stíhán pro podezření z vraždy. Soud na základě dosud shromážděných důkazů, mj. záznamů telefonních odposlechů a výpovědi stěžovatelovy manželky, dospěl k závěru, že trestní stíhání je odůvodněné. Stěžovatel uvádí, že toto rozhodnutí mu bylo doručeno dne 11. května 2001.

13. Dne 16. května 2001 podal stěžovatel stížnost, že mu nebylo umožněno seznámit se se svým vyšetřovacím spisem. Téhož dne podal stížnost na podjatost vyšetřovatele.

14. Ve dnech 28. května a 7. srpna 2001 městská státní zástupkyně informovala stěžovatele o tom, že jeho podání, která před tím zaslal městskému státnímu zastupitelství a vrchnímu státnímu zastupitelství, byla založena do jeho spisu jako součást jeho obhajoby a jeho stížnosti na průběh vyšetřování zamítna. Pokud jde o stížnost, že stěžovateli nebyl umožněn přístup k jeho spisu, státní zástupkyně dne 28. května 2001 konstatovala, že přístup mu byl odepřen podle § 65 odst. 2 trestního řádu a důvodem pro takový postup byl tehdejší stav dokazování.

15. Dne 28. května 2001 policejní vyšetřovatel zamítl stěžovatelovu stížnost na podjatost. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel stížnost, kterou ředitel Úřadu vyšetřování hl. m. Prahy dne 10. července 2001 zamítl.

16. Dne 27. června 2001 byl stěžovatel vyrozuměn o tom, že jeho stížnost ze dne 16. května 2001 byla postoupena městskému státnímu zastupitelství. Dne 26. července bylo jeho obhájci umožněno nahlédnout do spisu.

17. Dne 15. srpna 2001 soudce obvodního soudu prodloužil stěžovateli vazbu do 6. prosince 2001. Stěžovatelovu stížnost proti tomuto prodloužení, podanou podle vlády dne 23. srpna 2001, městský soud dne 16. října 2001 zamítl. Jeho rozhodnutí bylo stěžovateli údajně doručeno dne 9. listopadu 2001.

18. Dne 18. září 2001 stěžovatel nahlédl do svého spisu.

19. Dne 20. listopadu 2001 soudce obvodního soudu na žádost městské státní zástupkyně ze dne 15. listopadu 2001 podle § 67 písm. a) a c) tr. ř. prodloužil stěžovatelovu vazbu do 31. prosince 2001. Rozhodl mimo jiné, že stěžovatel bude pravděpodobně odsouzen k dlouhotrvajícímu trestu odnětí svobody, což vyvolává obavy, že v případě propuštění uprchne do zahraničí a že by se mohl spolčit s oběma spoluobviněnými za účelem obstarání alibi. Podle soudce z obsahu spisu vyplývalo, že stěžovatel si hodlá připravit strategii pro získání alibi na dobu vraždy pro sebe a svého spoluobviněného. Soudce se ztotožnil s názorem městské státní zástupkyně, že případ je složitý, že obviněný se bude muset seznámit se spisem a v případě nutnosti navrhnout další důkazy a že městská státní zástupkyně potřebuje čas na přípravu obžaloby.

20. Dne 27. listopadu 2001 stěžovatel podal stížnost proti poslednímu prodloužení své vazby.

21. Dne 1. ledna 2002 nabyla účinnosti novela trestního řádu. Článek II bod 4 stanovil, že v případech, kdy vazba začala před účinností novely, lhůty pro vydání rozhodnutí o pokračování vazby počínají běžet dne 1. ledna 2002.

22. Dopisem ze dne 8. ledna 2002 městská státní zástupkyně informovala stěžovatele o tom, že podle trestního řádu v novelizovaném znění bude o dalším trvání jeho vazby rozhodnuto podle § 71 odst. 3 tr. ř. do tří měsíců a pěti dnů a že tato lhůta začala běžet dne 1. ledna 2002. Stěžovateli bylo také sděleno, že maximální možná doba vazby stanovená v § 71 odst. 8 a 9 tr. ř. v platném znění vyprší dne 6. července 2002.

23. V tentýž den městská státní zástupkyně rozhodla podle § 71 odst. 2 tr. ř. v platném znění, že stěžovatel se již nachází ve vazbě tři měsíce a že již není důvod nadále jej držet ve vazbě kvůli obavám z ovlivňování nebo zastrasování svědků podle § 67 písm. b) v platném znění. Stěžovatel údajně proti tomuto rozhodnutí podal stížnost, avšak příslušný orgán se jí nikdy nezabýval.

24. Dne 17. ledna 2002 městský soud zamítl stěžovatelovu stížnost proti rozhodnutí obvodního soudu ze dne 20. listopadu 2001, kterým byla stěžovateli prodloužena vazba do 31. prosince 2001. Rozhodnutí bylo stěžovateli údajně doručeno dne 1. února 2002.

25. Dne 24. ledna 2002 soudce obvodního soudu zamítl stěžovatelovy žádosti o propuštění datované dne 29. prosince 2001 a 2. ledna 2002, které byly podle vlády soudu doručeny 8. ledna 2002. Soud mimo jiné rozhodl, že stále trvá nebezpečí, že stěžovatel uprchne, pokud bude propuštěn, a že jeho vazba je proto nezbytná podle § 67 písm. a) tr. ř. v platném znění.

26. Dne 30. ledna 2002 podala městská státní zástupkyně proti stěžovateli obžalobu.

27. Dne 11. února 2002 městský soud rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě s tím, že důvod vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. v platném znění stále trvá. Stěžovatel tvrdí, že v písemné formě toto rozhodnutí nikdy neobdržel. Zřejmě se o jeho existenci dozvěděl z rozhodnutí městského soudu ze dne 28. května 2002.

28. Dne 14. února 2002 městský soud zrušil rozhodnutí obvodního soudu ze dne 24. ledna 2002. V odůvodnění uvedl, že na stěžovatele byla mezitím podána obžaloba, a městský soud proto již není příslušný k projednávání stěžovatelových stížností proti rozhodnutím soudu nižšího stupně, kterými byly zamítnuty jeho žádosti o propuštění z vazby. Stěžovatel s poukazem na datum uvedené na poslední straně, tj. 22. ledna 2002, tvrdí, že tento dokument byl antedatován. Vláda s politováním přiznává, že se jedná o písarskou chybu.

29. Dne 28. února 2002 Vrchní soud v Praze zrušil rozhodnutí městského soudu ze dne 11. února 2002. Potvrdil sice věcnou i procesní správnost tohoto rozhodnutí, avšak nařídil městskému soudu, aby se zabýval dvěma žádostmi o propuštění, které mu stěžovatel zaslal před tím, než na něj byla podána obžaloba.

30. Dne 12. března 2002 městský soud zamítl stěžovatelovu žádost o propuštění datovanou dne 4. února 2002, neboť došel k závěru, že důvod vazby podle § 67 písm. a) tr. ř. v platném znění stále trvá.

31. Rozsudkem ze dne 25. března 2002 městský soud shledal stěžovatele vinným z vraždy a odsoudil jej k trestu odnětí svobody v délce šestnácti let. Stěžovatel se odvolal.

32. Dne 9. května 2002 městský soud rozhodl podle § 71 odst. 6 tr. ř. v platném znění o ponechání stěžovatele ve vazbě podle § 67 písm. a) tr. ř. v platném znění, neboť i nadále hrozilo nebezpečí, že v případě propuštění uprchne. Soud v odůvodnění poukázal na dlouhý trest odnětí svobody, který stěžovateli uložil rozsudkem ze dne 25. března 2002.

33. Dne 28. května 2002 městský soud zamítl žádost stěžovatele o propuštění podanou dne 21. května 2002, když se nespokojil s jeho písemným slibem, a dne 9. července 2002 vrchní soud zamítl stěžovatelovu stížnost proti tomuto rozhodnutí. Zamítavé rozhodnutí bylo stěžovateli zřejmě doručeno dne 12. července 2002.

34. Dne 15. července 2002 podal stěžovatel další žádost o propuštění. Dne 18. července 2002 mu bylo sděleno, že vrchní soud se jí nebude zabývat, neboť byla podána dříve než čtrnáct dnů poté, kdy nabylo právní moci zamítavé rozhodnutí o jeho předchozí žádosti o propuštění (dne 9. července 2002).

35. Dne 2. srpna 2002 vrchní soud zamítl stěžovatelovu žádost o propuštění ze dne 24. července 2002.

36. V rozsudku vynesném téhož dne odvolací soud potvrdil meritorní rozsudek městského soudu vydaný dne 25. března 2002. Rozsudek nabyl právní moci dnem doručení.

37. Dne 24. října 2002 zamítl Nejvyšší soud stěžovatelovo dovolání proti rozhodnutí vrchního soudu ze dne 2. srpna 2002. Uvedl mimo jiné, že ve stěžovatelově trestní věci byl dne 2. srpna 2002 vydán pravomocný rozsudek, a že další zkoumání důvodnosti jeho vazby by tudíž bylo nadbytečné. Podle stěžovatele mu bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu doručeno dne 4. prosince 2002.

38. Dne 30. ledna 2003 stěžovatel podal ústavní stížnost na základě článku 2 odst. 2, článku 8 odst. 2, 3 a 5, článku 12 odst. 1 a 2, článku 36 odst. 1, článku 38 odst. 2 a článku 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a dále podle článku 5 odst. 2 a 3 a článku 6 odst. 1 a 3 Úmluvy. Napadl rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. října 2002, rozhodnutí vrchního soudu ze dne 2. srpna 2002 a všechna předchozí rozhodnutí vydaná v jeho případě. Tvrdil, mimo jiné, že jeho vazba po datu 31. prosince 2001 byla nezákonná, že po dobu několika měsíců neměl možnost seznámit se se svým spisem a že jeho stížnosti proti prodloužení vazby a žádosti o propuštění nebyly urychleně projednány. V souvislosti s tvrzením o nemožnosti nahlédnutí do spisu stěžovatel neuvedl žádnou relevantní judikaturu Ústavního soudu, která by se k této otázce vztahovala.

39. Dne 22. května 2003 Ústavní soud stěžovatelovu ústavní stížnost odmítl. Rozhodl mimo jiné, že:

„Ústavní stížností, podanou včas ... a i jinak co do formálních náležitostí ve shodě se zákonem [§ 30 odst. 1, § 34, § 72 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona], brojil stěžovatel proti usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. října 2002 a všem jemu předcházejícím vazebním rozhodnutím...

Nejvyšší soud ČR svým usnesením ... zamítl stížnost obviněného proti ... rozhodnutí Vrchního soudu v Praze s odkazem na výstižná zdůvodnění všech předchozích vazebních rozhodnutí. Uvedený soud zdůraznil, že v současné době jsou již úvahy o důvodnosti další vazby bezpředmětné, protože rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. srpna 2002 byla trestní věc stěžovatele pravomocně skončena a tento nastoupil do výkonu trestu. S tímto názorem Nejvyššího soudu ČR se ztotožňuje i Ústavní soud.

Za daného stavu, kdy se stěžovatel nachází ve výkonu trestu, by totiž případné zrušení napadených vazebních rozhodnutí ... postrádalo jakýkoliv smysl. Nastala situace, za které se spor stává čistě akademickým a kdy se teorie i praxe jiných ústavních soudů jednoznačně přiklání k odmítnutí v takové věci rozhodovat, neboť zde chybí možnost bezprostředního ... zásahu, který by mohl mít vliv na situaci stěžovatele.“

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Trestní řád

40. Příslušná ustanovení trestního řádu a vnitrostátní právo a praxe týkající se možné náhrady za nezákonné kroky v souvislosti s ním jsou většinou uvedeny v rozsudku Soudu ve

věci *Smatana proti České republice* (č. 18642/04, § 49-76, 27. září 2007, a *Crabtree proti České republice* (č. 41116/04, § 25-26, 25. února 2010).

41. Ustanovení § 65 odst. 1 mimo jiné stanoví, že obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 1, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Podle § 65 odst. 2 může v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán právo nahlédnout do spisů a spolu s tím ostatní práva uvedená v odstavci 1 ze závažných důvodů odepřít. Závažnost důvodů, ze kterých tato práva odepřel policejní orgán, je na žádost osoby, jíž se odepření týká, státní zástupce povinen urychleně přezkoumat. Tato práva nelze odepřít obviněnému a obhájci, jakmile byli upozorněni na možnost prostudovat spisy.

42. Ustanovení § 72 odst. 3 trestního řádu přiznává obviněnému právo kdykoli požádat o propuštění na svobodu. Soud musí o takové žádosti rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do pěti pracovních dnů. Byla-li žádost zamítnuta, může ji obviněný, neuvede-li v ní jiné důvody, opakovat až po uplynutí čtrnácti dnů od právní moci rozhodnutí.

B. Zákon č. 265/2001 Sb., kterým se mění zákon o trestním řízení soudním a trestní zákon (nabyl účinnosti dne 1. ledna 2002)

43. Článek II obsahuje přechodná a závěrečná ustanovení. Podle bodu 4 ve věcech, kde vazba započala přede dnem účinnosti tohoto zákona, začnou běžet lhůty, v nichž je třeba rozhodnout o dalším trvání vazby, až ode dne účinnosti tohoto zákona; tím není dotčeno ustanovení o přípustném trvání vazby.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 5 ODS. 1 ÚMLUVY

44. Stěžovatel namítá, že mu nikdy nebylo řádně sděleno obvinění podle vnitrostátního práva a že jeho vazba byla nezákonná. Důvody své vazby popírá. Podle stěžovatele zákonná doba jeho vazby uplynula dne 31. prosince 2001, neboť novelu trestního řádu, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 2002, nebylo možno na jeho případ použít. Kromě toho podle stěžovatele až do 9. května 2002 neexistovalo soudní rozhodnutí o jeho ponechání ve vazbě. Stěžovatel namítá, že důkazy proti němu nepostačovaly pro závěr, že se dopustil trestného činu. Dovolává se článku 5 odst. 1 písm. c) a odst. 3 Úmluvy.

45. Soud považuje za vhodné přezkoumat stížnost z hlediska článku 5 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

a) zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem; ...

c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání.“

A. Stěžovatelova vazba od 6. března do 31. prosince 2001, od 11. února do 25. března 2002 a po 25. březnu 2002

46. Soud konstatuje, že v období od 6. března do 31. prosince 2001 rozhodl o prodloužení stěžovatelovy vazby soudce obvodního soudu ve dvou případech, a to z důvodu

závažnosti obvinění vzneseného proti stěžovateli a jeho spoluobviněnému, vysoké pravděpodobnosti uložení dlouhotrvajícího trestu odnětí svobody, která měla za následek nebezpečí, že v případě propuštění na svobodu stěžovatel uprchne do zahraničí, a pravděpodobnosti, že by se mohl spolčit se svými dvěma spoluobviněnými (viz § 17 a 19 výše).

47. Soudce při vydání obou výše uvedených rozhodnutí jednal v rámci svých pravomocí a nic nenaznačuje tomu, že by tato rozhodnutí byla podle vnitrostátního práva neplatná nebo nezákonná nebo že by byla neodůvodněná ve smyslu článku 5 odst. 1 písm. c) Úmluvy.

48. Pokud jde o období od 11. února do 25. března 2002, Soud konstatuje, že vazbu nařídil městský soud, který rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě podle § 67 písm. a) tr. ř. (viz § 27 výše). Skutečnost, že vrchní soud následně došel k závěru, že městský soud podle vnitrostátního práva při vydání tohoto rozhodnutí pochybil, nemá žádný vliv na platnost stěžovatelovy vazby v mezidobí (viz *Mooren proti Německu* [velký senát], č. 11364/03, § 74, 9. července 2009), neboť soud vyšší instance výslovně potvrdil věcnou i procesní správnost dotyčného rozhodnutí (viz § 29 výše).

49. Co se týče období po 25. březnu 2002, Soud podotýká, že stěžovatel byl zbaven svobody poté, co byl odsouzen příslušným soudem. Ve světle materiálu, který má Soud k dispozici, je přesvědčen, že stěžovatelova vazba splňovala všechny podmínky pro zbavení svobody podle článku 5 odst. 1 písm. a) Úmluvy.

50. Tato část stížnosti je proto zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

B. Stěžovatelova vazba od 1. ledna do 10. února 2002

1. K přijatelnosti

51. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy a že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

2. K odůvodněnosti

a) Vyjádření účastníků řízení

52. Vláda zpochybňuje stěžovatelovo tvrzení, že zákonná doba jeho vazby vypršela dne 31. prosince 2001. Ve skutečnosti stěžovatel dne 27. listopadu 2001 napadl usnesení obvodního soudu ze dne 20. listopadu 2001, kterým byla jeho vazba prodloužena do 31. prosince 2001. Nemohl tedy být propuštěn, dokud nebyla jeho stížnost projednána, tj. do 17. ledna 2002. Mezitím dne 1. ledna 2002 nabyl účinnosti zákon č. 265/2001 Sb., který v článku II bodu 4 stanovil, že ve věcech, kde vazba započala přede dnem jeho účinnosti, začnou běžet lhůty, v nichž je třeba rozhodnout o dalším trvání vazby, až od 1. ledna 2002. Kromě toho o dalším trvání vazby v přípravném řízení rozhodoval státní zástupce, nikoli soud.

53. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova vazba byla nařízena dne 8. března 2001, lhůta tří měsíců a pěti pracovních dnů pro rozhodnutí státního zástupce podle § 71 odst. 3 tr. ř. o dalším trvání stěžovatelovy vazby počala běžet dne 1. ledna 2002 a vypršela tedy pět pracovních dnů po 31. březnu 2002. Ovšem vzhledem ke skutečnosti, že stěžovateli bylo oficiálně sděleno obvinění dne 30. ledna 2002, o jeho dalším setrvání ve vazbě již nerozhodoval státní zástupce, nýbrž od tohoto data musel o dalším trvání stěžovatelovy vazby do třiceti dnů rozhodnout městský soud podle § 71 odst. 5 tr. ř., což tento soud také učinil dne 11. února 2002.

54. Pro úplnost vláda dodává, že důvody stěžovatelovy vazby byly znovu přezkoumány městským soudem dne 12. března 2002, kdy byla jeho žádost o propuštění zamítnuta, a dne 9. května 2002, kdy tento soud rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě podle § 71 odst. 6 tr. ř.

55. Vláda uzavírá, že stěžovatelova vazba od 1. do 24. ledna 2002 i po tomto datu byla v souladu s vnitrostátním právem a článkem 5 odst. 1 Úmluvy.

56. Stěžovatel argumenty vlády popírá. Argumentuje zejména tím, že usnesením obvodního soudu ze dne 20. listopadu 2001 byla jeho vazba prodloužena do 31. prosince 2001. Dále tvrdí, že byl nezákonně zadržován až do 25. března 2002 a že usnesení obvodního soudu ze dne 24. ledna 2002, kterým byly zamítnuty jeho žádosti o propuštění na svobodu, nezhojilo nezákonnost jeho vazby v předcházejícím období.

b) Hodnocení Soudu

57. Soud připomíná, že v případech, kdy je předmětem sporu „zákonnost“ vazby, včetně otázky, zda byl dodržen „postup stanovený zákonem“, Úmluva odkazuje v zásadě na vnitrostátní právo a ukládá povinnost dodržet jeho hmotněprávní a procesní normy. Dodržení vnitrostátního práva však není jedinou podmínkou: článek 5 odst. 1 navíc požaduje, aby každé zbavení svobody bylo v souladu s účelem tohoto ustanovení, jímž je ochrana jednotlivce před svévolí. Soud proto musí v této souvislosti určit, zda je samo vnitrostátní právo v souladu s Úmluvou, včetně obecných zásad výslovně nebo implicitně v ní obsažených, zejména zásady právní jistoty (viz *Mooren proti Německu*, cit. výše).

58. V projednávané věci Soud konstatuje, že od 1. ledna 2002, dne následujícího po vypršení usnesení soudce obvodního soudu o vzetí do vazby ze dne 20. listopadu 2001 (viz § 19 výše), do 10. února 2002, tj. dne předcházejícího dni, kdy městský soud rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě (viz § 27 výše), neexistovalo žádné soudem ani jiným soudním orgánem vydané rozhodnutí, které by dovolovalo další ponechání stěžovatele ve vazbě. Skutečnost, že během této doby byl trestní spis spolu s návrhem obžaloby zaslán trestnímu soudu (viz § 26 výše) a že obvodní soud se zabýval důvody stěžovatelovy vazby při projednání jeho žádostí o propuštění (viz § 25 výše), nemohla nahradit řádné soudní rozhodnutí nařizující ponechat stěžovatele ve vazbě.

59. Vláda se odvolává na ustanovení článku II bodu 4 přechodných ustanovení zákona č. 265/2001 Sb., kterým byl novelizován trestní řád a který podle jejího názoru tvořil právní základ pro trvání stěžovatelovy vazby i po vypršení usnesení o vazbě ze dne 20. listopadu 2001 (viz § 52-53 výše).

60. Soud tato ustanovení prozkoumal a je toho názoru, že spolu s příslušnými ustanoveními trestního řádu (viz § 40 výše), která stanoví státnímu zástupci novou lhůtu pro rozhodnutí o dalším trvání stěžovatelovy vazby, prodloužila stěžovatelovu vazbu způsobem, při němž se stěžovatel ocitl v nejistotě ohledně důvodů své vazby. Je pravda, že městská státní zástupkyně informovala stěžovatele o legislativních změnách dopisem ze dne 8. ledna 2002 (viz § 22 výše). Jednalo se však spíše o neformální postup. V této souvislosti Soud připomíná, že chybí-li v rozhodnutí soudních orgánů, kterým je nařízeno dlouhodobé zajištění, jakékoli zdůvodnění, je takové rozhodnutí neslučitelné s principem ochrany před svévolí obsaženým v článku 5 odst. 1 Úmluvy (viz *Stašaitis proti Litvě*, č. 47679/99, § 67, 21. března 2002).

61. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelova vazba od 1. ledna do 10. února 2002 neměla „zákonný“ podklad ve smyslu článku 5 odst. 1 Úmluvy.

62. Došlo proto k porušení článku 5 odst. 1 Úmluvy.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 5 Odst. 4 ÚMLUVY

63. Stěžovatel namítá různé skutečnosti týkající se přezkoumání jeho vazby. Zprvé tvrdí, že mu byl svévolně odíráán přístup k jeho spisu, a to v období od 6. března až do 26. července 2001, kdy bylo jeho obhájci dovoleno nahlédnout do spisu. Stěžovateli bylo umožněno nahlédnout do spisu dne 18. září 2001. Zadržé stěžovatel namítá, že s výjimkou výsledku ihned po svém zatčení neměl on ani jeho obhájce možnost zúčastnit se zasedání, na kterých byly zkoumány důvody vazby. Zatřetí stěžovatel tvrdí, že soudy nerozhodovaly o jeho vazbě urychleně. A konečně, podle stěžovatele vnitrostátní soudy nerozhodovaly v otázce jeho vazby spravedlivě v kontradiktorním řízení, příslušná rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna a stěžovatel se nemohl hájit před Ústavním soudem, který navíc o věci rozhodl poté, kdy česká vláda předložila své písemné stanovisko ke stěžovatelově stížnosti č. 46170/99,¹ což vyvolává pochybnosti o jeho nestrannosti. Stěžovatel se v tomto směru dovolává článku 6 odst. 1 a 3 písm. c) Úmluvy.

64. Podle ustálené judikatury Soudu se článek 6 nevztahuje na řízení, v němž se zajištěná osoba snaží napadnout své zbavení svobody; takové řízení lze přezkoumávat jen podle článku 5 odst. 4, který je v takových situacích *lex specialis* (viz *Reinprecht proti Rakousku*, č. 67175/01, § 47-55, ESLP 2005-XII) a který zní:

„Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.“

A. K tvrzenému odmítnutí přístupu ke spisu

65. Vláda zkraje poznamenala, že stěžovatel neupřesnil, zda se jeho stížnost týká vazebního spisu nebo vyšetřovacího spisu. V každém případě vzhledem k tomu, že stěžovatel ani jeho obhájce nežádali o nahlédnutí do vazebního spisu, měla by se stížnost vztahovat k vyšetřovacímu spisu, který se však netýká otázky zákonnosti stěžovatelovy vazby, nýbrž odůvodněnosti trestních obvinění proti němu. Vláda nicméně poukazuje na § 65 odst. 2 trestního řádu, který státnímu zástupci nebo policii dovoluje odeprít ze závažných důvodů obviněnému jeho právo na nahlédnutí do spisu. V projednávané věci policie neumožnila stěžovateli nahlédnutí do spisu kvůli současně probíhajícímu trestnímu stíhání jeho dvou spoluobviněných, s jejichž výpověďmi by se mohl stěžovatel seznámit a upravit podle nich svoji vlastní výpověď. Stěžovateli a jeho právnímu zástupci bylo povoleno nahlédnout do příslušného spisu dne 26. července 2001, ale ti tak učinili až dne 1. srpna 2001.

66. Stěžovatel existenci dvou různých spisů popírá. Podle něj jeho trestní spis neobsahoval žádný zvláštní spis týkající se vazby. Každopádně veškerá rozhodnutí týkající se jeho vazby musela nutně vycházet z obsahu jeho trestního spisu. Stěžovatel tvrdí, že § 65 odst. 2 tr. ř. je v rozporu se zásadou rovnosti zbraní, že nebyl přesně informován, jaká konkrétní obvinění jsou proti němu vznášena, že se nemohl seznámit s materiálními důkazy shromážděnými proti němu a ověřit si je, a nemohl tak ovlivnit směr, kterým probíhalo vyšetřování. V důsledku toho nemohl předkládat relevantní argumenty proti důvodům své vazby a obviněním. Jelikož neměl až do doby zhruba čtyř měsíců před oficiálním sdělením obvinění přístup ke spisu, nemohl si řádně připravit obhajobu.

67. Soud uznává, že je nutné, aby trestní vyšetřování probíhalo efektivně, což může znamenat, že část informací při tomto vyšetřování získaných je třeba udržovat v tajnosti, aby bylo obviněnému zabráněno falšovat důkazy a mařit průběh spravedlnosti. Avšak tento legitimní cíl nemůže být sledován za cenu zásadních omezení práv obhajoby. Informace, které jsou nezbytné pro posouzení zákonnosti držení osoby ve vazbě by proto vždy měly být

¹ Stížnost byla senátem druhé sekce dne 6. ledna 2004 prohlášena za nepřijatelnou.

vhodným způsobem obhájci takové osoby poskytnuty. Soud v tomto směru dodává, že pojem zákonnosti vazby není omezen jen na splnění procesních požadavků stanovených ve vnitrostátním právu, ale týká se i důvodnosti podezření, které je důvodem k zatčení, legitimacy cíle sledovaného zatčením a odůvodněnosti následné vazby (viz *García Alva proti Německu*, č. 23541/94, § 39-43, 13. února 2001).

68. Soud nepovažuje za případný argument vlády, že stěžovatel neupřesnil, do kterého spisu – zda vyšetřovacího nebo vazebního – chce nahlédnout. Z dokumentů předložených účastníky ve skutečnosti nevyplývá, že by mezi stěžovatelem a příslušnými orgány činnými v trestním řízení panovalo nedorozumění nebo nedostatečná komunikace, pokud jde o určení spisu, do kterého chtěla obhajoba nahlédnout.

69. Není sporu o tom, že stěžovateli a jeho obhájci nebylo umožněno nahlédnout do spisu v době od 6. března do 26. července 2010 kvůli závažným důvodům stanoveným v § 65 odst. 2 trestního řádu. Vystává však otázka, zda nebyly obhajobě odepřeny informace obsažené ve spisu, které byly nezbytné pro posouzení zákonnosti stěžovatelovy vazby v tomto období. Soud v tomto ohledu konstatuje, že v den svého zatčení byl stěžovatel informován o podezřeních, která proti němu existují, v písemném sdělení obvinění ze dne 6. března 2001 (viz § 6 výše). Před vzetím do vazby byl vyslechnut za přítomnosti svého právního zástupce a usnesení o vazbě mohl napadnout stížností (viz § 7, 8 a 14 výše). Kromě toho během předmětného období mohl požádat o propuštění z vazby, avšak neučinil tak, ani netvrdí, že tohoto svého práva nemohl využít kvůli odmítnutí přístupu ke spisu. Naopak, když bylo dne 26. července 2001 stěžovatelově právnímu zástupci a dne 18. září 2001 i stěžovateli samotnému umožněno do spisu nahlédnout, stěžovatel důvody vazby zpochybnil až dne 29. prosince 2001, tedy o více než tři měsíce později (viz § 25 výše). Stěžovatel proto neprokázal, že by se ve spisu nacházelo něco, k čemu by potřeboval získat přístup, aby mohl napadnout zákonnost své vazby.

70. Soud uzavírá, že přezkoumáním této části stížnosti nevyšlo najevo, že by stěžovatel nebyl dostatečně informován o podstatných právních a skutkových důvodech svého zatčení, což by mu bránilo zpochybnit zákonnost své vazby.

71. Z výše uvedeného vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy a musí být zamítnuta podle článku 35 odst. 4 Úmluvy.

B. K tvrzenému nedostatku urychleného přezkoumání soudem

1. Stěžovatelova vazba po 25. březnu 2002

72. Soud úvodem připomíná, že v případech, kdy je stěžovatel usvědčen a odsouzen příslušným soudem k vyměřenému trestu odnětí svobody, přezkoumání zákonnosti vazby je již zahrnuto v samotném hlavním líčení a v řízení o opravných prostředcích (viz přiměřeně *V. proti Spojenému království*, č. 24888/94, ESLP 1999-IX, § 119; *Stafford proti Spojenému království*, č. 46295/99, ESLP 2002-VI, § 87).

73. Soud poznamenává, že dne 25. března 2002 městský soud vynesl ve stěžovatelově trestní věci meritorní rozsudek, který byl následně dne 2. srpna 2002 potvrzen vrchním soudem (viz § 31 a 36 výše). Po 25. březnu 2002 byly tedy požadavky článku 5 odst. 4 Úmluvy naplněny rozsudkem městského soudu.

74. Tato část stížnosti je proto zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy.

*2. Stěžovatelova vazba v době od 6. března 2001 do 25. března 2002***a) K přijatelnosti**

75. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

b) K odůvodněnosti

76. Vláda je toho názoru, že délka jednotlivých řízení, v nichž vnitrostátní soudy rozhodovaly o stěžovatelových stížnostech proti vazbě a jeho žádostech o propuštění z vazby, nebyla nepřiměřená, a to s ohledem na složitost a obsáhlost stěžovatelových podání a vzhledem ke komplexnosti jeho trestní věci.

77. Stěžovatel na své stížnosti trvá.

78. Soud opakuje, že článek 5 odst. 4 Úmluvy zaručuje zajištěným osobám právo iniciovat řízení, v němž mohou napadnout zákonnost svého zbavení svobody, a zároveň jim přiznává právo, aby po zahájení takového řízení bylo urychleně vydáno soudní rozhodnutí ohledně zákonnosti zbavení svobody, popřípadě nařízeno jeho ukončení, pokud se zbavení svobody ukáže být nezákonné. Otázka, zda bylo právo osoby podle článku 5 odst. 4 respektováno, musí být zodpovězena ve světle okolností každého jednotlivého případu (viz *Rehbock proti Slovinsku*, č. 29462/95, § 84, ESLP 2000-XII, s dalšími odkazy).

79. Článek 5 odst. 4 smluvním státům neukládá, aby vytvořily druhou úroveň soudní soustavy pro přezkum zákonnosti vazby a pro projednávání žádostí o propuštění. Avšak stát, který takový systém zavede, musí v odvolacím řízení poskytnout zajištěným osobám v zásadě stejné záruky jako v prvním stupni. Pro rozhodnutí, zda bylo v takových případech rozhodnuto „urychleně“, je nezbytné celkové posouzení věci (viz *Shannon proti Litvě*, č. 32214/03, § 67, 24. listopadu 2009, s dalšími odkazy).

80. Stěžovatel napadl zákonnost své vazby dne 12. března 2001 podáním stížnosti proti usnesení o vzetí do vazby a tato stížnost byla městským soudem zamítnuta dne 24. dubna 2001 (viz § 12 výše). Přezkoumání stěžovatelovy stížnosti tedy trvalo jeden měsíc a dvanáct dnů. Kromě toho vláda nepopírá stěžovatelovo tvrzení, že mu rozhodnutí bylo doručeno až dne 11. května 2001.

81. Stěžovatel dále napadá dvě rozhodnutí soudce obvodního soudu, kterými byla vazba následně prodloužena. Jeho stížnosti ze dne 23. srpna a 27. listopadu 2001 městský soud zamítl dne 16. října 2001 a 17. ledna 2002 (§ 17 a 24 výše). Přezkoumání stěžovatelových stížností tedy trvalo jeden měsíc a dvacet tři dnů a jeden měsíc a dvacet dnů. Rozhodnutí byla stěžovateli doručena dne 9. listopadu 2001 a 1. února 2002.

82. Jeho žádosti o propuštění ze dne 29. prosince 2001 a 2. ledna 2002 byly zamítnuty soudcem obvodního soudu dne 24. ledna 2002 (viz § 25 výše). Toto rozhodnutí bylo zrušeno městským soudem dne 14. února 2002 (viz § 28 výše). Přezkoumání stěžovatelových žádostí o propuštění soudy na dvou úrovních soudní soustavy tedy trvalo jeden měsíc a šestnáct dnů a jeden měsíc a dvanáct dnů.

83. Pokud jde o stěžovatelovu žádost o propuštění ze dne 4. února 2002, ta byla městským soudem zamítnuta dne 12. března 2002 (viz § 30 výše), tedy po jednom měsíci a šesti dnech.

84. Soud má za to, že výše uvedená doba, kterou v jednotlivých řízeních vnitrostátní orgány potřebovaly pro projednání stěžovatelových stížností nebo žádostí o propuštění, byla ve většině případů nepřiměřeně dlouhá a nesplnila požadavek „urychlenosti“ obsažený v článku 5 odst. 4 Úmluvy, a to zejména vzhledem k tomu, že celou délku této doby je ve všech případech zjevně nutno přičíst na vrub příslušných orgánů (srov. např. věc *Mamedova proti*

Rusku, č. 7064/05, § 96, 1. června 2006, kde přezkumná řízení, která trvala 29 až 36 dnů, nebyla posouzena jako „urychlená“). Dalším argumentem v tomto ohledu je, že podle vnitrostátního práva mají soudy rozhodovat o žádosti o propuštění neprodleně, nejpozději však do pěti dnů (viz § 42 výše), kterýžto požadavek soudy v daném případě ani jednou nedodržely.

85. Z uvedeného plyne, že došlo k porušení článku 5 odst. 4 Úmluvy.

3. K účasti na řízení o zákonnosti vazby

86. Stěžovatel namítá, že kromě výslechu konaného po zatčení nebylo jemu samému ani jeho obhájci umožněno zúčastnit se jednání, na němž byly přezkoumávány důvody jeho vazby.

87. Soud konstatuje, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil formálně ani věcně před Ústavním soudem.

88. Z toho vyplývá, že tato část jeho stížnosti podle článku 5 odst. 4 Úmluvy musí být zamítnuta pro nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy podle článku 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 5 ODS. 5 ÚMLUVY

89. Stěžovatel dále namítá, že podle vnitrostátního práva neměl nárok na odškodnění za svoji vazbu. Dovolává se článku 5 odst. 5 Úmluvy, který zní:

„5. Každý, kdo byl obětí zatčení nebo zadržení v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění.“

A. K přijatelnosti

90. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 a že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

91. Vláda tvrdí, že stěžovatel mohl požádat o odškodnění nemajetkové újmy ohledně nezákonného zbavení svobody podle zákona č. 82/1998 Sb., který upravuje možnost náhrady škody způsobené výkonem veřejné moci. Kromě toho mohl stěžovatel podle vlády podat žalobu na ochranu osobnosti podle § 11 a 13 občanského zákoníku.

92. Stěžovatel argumenty vlády vyvrací. Tvrdí, že se pokusil právní prostředky uváděné vládou využít. Dne 14. května 2004 podal žalobu o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. k Obvodnímu soudu pro Prahu 2, který se věcí nezabýval a postoupil ji v únoru 2005 Městskému soudu v Praze. Ten později stěžovatelovu žalobu právně kvalifikoval jako žalobu na ochranu osobnostních práv podle § 11 občanského zákoníku. Zatímco žaloby na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. jsou osvobozeny od soudních poplatků, žaloby na ochranu osobnosti nikoli. Stěžovatel, který byl od 6. března 2001 ve vazbě, neměl finanční prostředky na zaplacení soudního poplatku, a městský soud proto řízení o jeho žalobě dne 26. července 2007 zastavil, aniž by se jí věcně zabýval.

93. Ve věci *Crabtree proti České republice* (č. 41116/04, § 28-29 a 52-53, 25. února 2010) Soud rozhodl, že ani jedna ze dvou vládou uváděných možností není v praxi dostatečně jistá a nenabízí přiměřené vyhlídky na úspěch, jak to vyžaduje příslušná judikatura, a že tudíž došlo k porušení článku 5 odst. 5 Úmluvy. Soud nenachází žádný důvod, proč se od těchto závěrů v projednávané věci odchýlit.

94. K porušení článku 5 odst. 5 Úmluvy proto došlo.

IV. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

95. Stěžovatel s odkazem na článek 3 Úmluvy dále poukazuje na nevyhovující podmínky vazby ve vazební věznici Praha – Pankrác, které byly mnohem přísnější než ve věznici Praha – Ruzyně, kde byl držen do 18. dubna 2001.

96. Na základě článku 13 Úmluvy stěžovatel tvrdí, že právní prostředky nápravy, které uplatnil u Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, byly neúčinné, neboť údajně ani jeden z těchto soudů se jimi věcně nezabýval.

97. Stěžovatel se dovolává článku 14 Úmluvy a namítá, že s ním bylo zacházeno jinak než s jeho manželkou, která, ač byla obviněna ze stejného trestného činu, nebyla vzata do vazby. Dále si stěžuje, že na rozdíl od jiných zadržených, kteří byli ve stejné situaci a kteří byli propuštěni, byl on ponechán ve vazbě. Stěžovatel také tvrdí, že Ústavní soud, který v obdobných případech (sp. zn. I. ÚS 46/96 ze dne 6. června 1996 a IV. ÚS 582/99 ze dne 24. února 2000) zaujal jiný přístup, jej diskriminoval. A konečně, stěžovatel se cítí diskriminován v souvislosti s umístěním do vazební věznice Praha – Pankrác.

98. Soud přezkoumal i tyto stěžovatelovy námitky. Nicméně s ohledem na veškerý materiál, který má k dispozici, v tom rozsahu, v jakém tyto námitky spadají do jeho působnosti, dochází Soud k závěru, že nevyšlo najevo žádné porušení práv a svobod stanovených Úmluvou nebo protokoly k ní. Tato část stížnosti tedy musí být zamítnuta jako zjevně neopodstatněná podle článku 35 odst. 3 a 4 Úmluvy.

V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

99. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

100. Stěžovatel požaduje náhradu morální újmy ve výši 40 000 €.

101. Vláda považuje tuto částku za přemrštěnou.

102. Soud je toho názoru, že stěžovatel utrpěl morální újmu, kterou nelze napravit pouhým konstatováním porušení práv podle Úmluvy. S ohledem na okolnosti případu rozhodl Soud na spravedlivém základě v souladu s článkem 41 Úmluvy přiznat stěžovateli částku 4 000 € z titulu morální újmy.

B. Náklady řízení

103. Stěžovatel nevznnesl žádný nárok na náhradu, pokud jde o náklady vzniklé před vnitrostátními soudy a před Soudem. Soud proto z tohoto titulu stěžovateli ničeho nepřiznává.

C. Úrok z prodlení

104. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* za přijatelnou stížnost na poli článku 5 odst. 1 Úmluvy týkající se zákonnosti stěžovatelovy vazby v době od 1. ledna do 10. února 2002, stížnost na poli článku 5 odst. 4 Úmluvy týkající se tvrzeného nedostatku urychleného soudního přezkoumání stěžovatelovy vazby v době od 6. března do 25. března 2002 a stížnost na poli článku 5 odst. 5 Úmluvy a prohlašuje zbývající část stížnosti za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 5 odst. 1 Úmluvy tím, že stěžovatelova vazba od 1. ledna do 10. února 2002 neměla „zákonný“ podklad ve smyslu tohoto ustanovení;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 5 odst. 4 Úmluvy tím, že stěžovatelova vazba nebyla urychleně přezkoumána soudem;
4. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 5 odst. 5 Úmluvy tím, že stěžovatel neměl podle vnitrostátního práva vynutitelný nárok na odškodnění za zbavení svobody, které bylo v rozporu s článkem 5 odst. 1 písm. c) a odst. 4 Úmluvy;
5. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 4 000 € (čtyři tisíce eur) z titulu morální újmy plus případnou částku daně, které se převedou na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedených tří měsíců až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v období prodlení, zvýšené o tři procentní body;
6. *zamítá* v ostatním návrh stěžovatele na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 30. září 2010 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

Stephen Phillips
zástupce tajemnice

Renate Jaeger
předsedkyně